

'ADIO'

opname NTHI - 26/4/84 - Kattengat.

Yolande: Mon coeur vous êtes connu, Seigneur .
et je puis dire
qu'on ne l'a jamais vu soupirer pour l'empire
La couronne des romains, la pourpre des Césars
n'a point, vous le savez, attirer mes espoirs.

Joop: Ik hou van je om, om wie je bent en, en niet om
wat je bent.

Yolande: J'aimais, j'aimais, je me sentais aimée.
Ce jour, je l'avouerai, je me suis allarmée
J'ai cru, que votre amour allait finir son cour

Joop: Ik dacht dat je niet meer van me hield,

Yolande: Je reconnais mon erreur, car vous m'aimez toujours.

Joop: maar dat is onzin.

Yolande: Votre coeur s'est troublé, j'ai vu couler vos larmes
Bérenice, Seigneur, ne vaut point, tant d'alarmes

Joop: Ik wil niet dat je om me huilt.

Yolande: Je crois, depuis cinq ans, jusqu'à ce dernier jour
de vous avoir assuré d'un véritable amour.

Joop: Ik heb in ieder geval vijf jaar lang alleen,
helemaal alleen van jou gehouden.

Yolande: Ce n'est pas tout. Je veux en ce moment funeste
par un dernier effort couronner tout le reste

Joop: Ik ga weg.

Yolande: Je vivrai, je suivrai vos ordres absolus, Régné,

Joop: Ik wil je niet meer zien.

Yolande: Adieu, je ne vous verrai plus.

Joop: Je zou iets met die bank moeten doen. Je kan er raar op bewegen. Dat kan je niet op de grond. Je kan er een beetje wonderlijk op bewegen. Enne en dan wel

Joop: En dan wel echt spelen dat je 't uitmaakt. En dat je dan alleen bent. En hoe dat dan verder met je moet.

Ik kan het niet.

Ik ben bang voor de lente.

Omdat je dan zover over het balkon hangt dat je er bijna uitvalt, alleen maar om naar de jongens te kijken.

Ik ben dus bang voor de lente.

Frank, ik ga weg.

Ik ga weg, Frank.

Frank

Frank, ik ga weg. Ik kan niet meer. Ik ga er kapot aan.

Frank, ik ga weg, Frank.

Frank

Frank: Waarom ga je niet 's gewoon zitten, Joop.

Ga nou 's staan.

Je zit altijd zo gespannen, ga nou 's gewoon zitten.

Nee, nee, nee, adem nou 's uit, ga nog 's staan.

Nou, ga nou even zitten. En adem 's uit erbij.

Laat je gaan, zo. Nou is 't hard of niet of valt het wel mee, doet het pijn, Joop, doet het zo'n pijn, nee toch, nee hè, 't is toch lekker zacht, ja, voel maar, het mag wel, voel 's, Joop, ga nou 's zo doen, ga maar naar achteren, Joop.

Joop:

Frank: Lekker rond, hè en lekker zacht en toch sterk, hè, (.....), voel nou 's waar je je hand op gelegd hebt. Voel nou 's hoe breed, ja, ga 's naar beneden dan, Joop.

Knoopje, knoopje, ja (.....) Joop, 't mag.

't Is allemaal van jou, je hebt 2 handen, Joop.

Ga nou 's door, ga nou 's door, ga nog 's naar beneden, Joop, ja, helemaal, tot in de (.....)

Ja, ja, is het lekker, vind je het lekker, ja.

Joop: Ja

Frank: Wat is-ie hard hè, is 't hard. Sterk hè, kun je 't omvatten met één hand.

Joop: Nee

Frank: Hè ?

Ga nou 's door, Joop, je hebt een paar benen ook, ga nou 's helemaal, nou wil ik dat je helemaal, je rug, en je handen en je benen, voel nou 's alles, Joop, ga door, tot je bijna

Strek ze uit, je armen, Joop, ga door, Joop, en dieper.

Yolande: Mijn vader, die nam me een keer mee naar de overkant van de rivier. We woonden aan een heel brede rivier, aan één kant was een rafinaderij, aan de andere kant, daar was 't oerwoud en daar gingen wij heen met een platte boot en toen we één keer aan de overkant gekomen waren, toen zagen we ineens een hele school krokodillen liggen, de ogen kwamen net boven het water uit, en dan werden die krokodillen, die werden heel zorgvuldig geteld en dan waren het er bijvoorbeeld vijftien en dan werden er vijftien jongens uitgekozen, er waren van die bruine jongens aan boord met alleen maar een lendedoek om en elk van die jongens, die kreeg dan een eigen krokodil toegewezen en als iedere jongen dan echt precies wist welke krokodil van hem was, dan nam zo'n jongen een stok in zijn hand en die stok, die zat weer vast aan een lier op de boot en dan sprongen ze allemaal tegelijkertijd, sprongen ze dan het water in en zwommen dan op hun eigen krokodil af, heel gedecideerd. zodat de krokodil ook geen enkel misverstand kon hebben : die jongen, die was echt op hem af en op niemand anders en als ze dan vlak bij elkaar gekomen waren, dan opende die krokodil zijn muil

Ik ben een keer gebeten, eh, door een aap, in m'n gezicht en toen was er een grote wond en toen kwam de dokter en toen hoorde ik zeggen, het is wel jammer, maar we zullen in dat gezichtje moeten snijden en toen ben ik hard weggelopen, toen ben ik weggelopen van huis naar de kampong en dwars door de kampong heen, naar een vrouw die daar woonde, die bij ons thuis wel werkte en ze was niet thuis en ik zat voor het huis te wachten en het werd al avond en toen ineens zag ik twee enorme pythons, zag ik, en ik was eerst verschrikkelijk bang,

Yolande: maar ik dacht, het kan me niet schelen,
want als ik zo (.....) mijn gezicht,
dan kan ik net zo goed door een python opge-
vrotten worden en die pythons die deden iets
heel anders, die begonnen elkaar lief te
hebben. Het was een fantastisch gezicht,
ze gleden naar elkaar toe en ze gleden naar
boven. Ze maakten een soort (.....)
met z'n tweeën.
En toen dacht ik, iemand die dit ziet, die is
onsterfelijk, dacht ik.

Joop: Mijn moeder had een wringer en als het sop dan
helemaal grijs was, dan gingen daar de dweilen
door.

Yolande: Als je het wilt, dan doe ik het, dan doe ik
het meteen, onmiddellijk, meteen, en met
alles wat ik heb.

Yolande: Wat denk je dat gevoeliger is, de binnenkant
van een hand of de buitenkant.

Joop: De binnenkant.

Joop: De buitenkant.

Yolande: Soms is er maar één stap nodig en dan ben je er,
dan durf je altijd alles, dan
een beetje moed, een beetje moed, als ik nou een
heel klein beetje moed had, dan zou ik dat
gewoon doen.

Joop: Ja.

Yolande: Maar een teken heb je nodig, een teken van aanmoediging of een teken van bemoediging of dat iemand je moed inspreekt en zegt: het is goed wat je doet. Maar 98% heeft toch ook geen moed, dus dan moet je het toch weer alleen doen als (.....) procent en mijn vader, dat was een generaal, dus ik zou het moeten kunnen.
Goed, ik val aan, volg mij.

Frank: (brengt Anna naar school)

Frank: Ik heb 's een lift gehad, op de Duitse autobahn, van een vrachtauto. 't Was al avond en die man die zei: waar moet je naar toe. Ik zei: naar München. Dat was nog 500 KM verderop. En die man, die zei: zou dat is goed, dat wil ik nu dan wel rijden, als jij me wakker kunt houden, want hij was eigenlijk moe en hij wou het de volgende dag gaan rijden, dus wij kochten bij een benzinestation kochten we wat te eten en te drinken en daar gingen we. En in 't begin probeerde ik de conversatie op gang te brengen, maar die man, die zei niet veel, die keek alleen maar zo eh, door z'n voorruit heen.

Frank: Ja und nein, dat was het enige wat eruit kwam, dus ik ging me een beetje concentreren op het eten en het drinken en toen op een gegeven moment werd ik moe en begon ik een beetje in te dommelen,

(Joop)

Frank: kreeg ik opeens een lel. Hij zei: wel wakker blijven. Dus ik probeerde nog 's een keer de conversatie aan de gang te brengen, maar omdat er niet veel uitkwam, at ik het laatste eten op en toen dat op was, en toen, door dat monotone gedreun, ik weer dreigde in slaap te vallen, begon ik mezelf te knijpen tot het gevoel uit mijn been was. En toen ben ik waarschijnlijk weer in slaap gevallen,

(Joop)

Frank: toen kreeg ik weer zo'n lel en hij keek me aan, en ik denk dat het nou menens was. Vanaf dat ogenblik zat ik in mijn hoek gezichten te trekken om niet in slaap te vallen en zo zullen we een uur gereden hebben, toen we opeens (.....), hij schakelde en hij stuurde en hij remde en we golfden over de weg, waarschijnlijk was-ie een fraktie van een seconde even in slaap gevallen en droomde hij, dat hij aangereden was. Hij keek me aan en ik wist dat dit de laatste keer geweest was en dat bij de volgende keer ik buiten zou staan, ergens in de nacht. Tegelijk wist ik, dat niets mij wakker zou kunnen houden, (.....) dat ik weggleed in een diepe slaap en als een soort drenkeling (.....), legde ik opeens m'n hand op zijn dij. Ik denk dat het kwam door de warmte die door die werkmans broek heen (.....), de zwellling, het was de zwellling, met het zwellen verdween de moeheid en maakte plaats voor een enorme helderheid en ik liet me glijden tussen het koppelingspedaal en het gaspedaal en ik (.....) die grote werkmans broek en ik haalde hem eruit, die enorme (.....) me toescheen en ik sperde m'n mond zo ver mogelijk open en ik

(Joop)

Joop: Maar dat ga nie, dat kan nie, ge ga nie weg, nee hē,
 dat kan nie en ik dan (.....),
 dat kan nie, nee hē, ge ga nie weg, nee, dat kan nie,
 nee hē, ge ben in de war, dat kan nie, en ik dan,
 (.....), ge ben in de war,
 oh oh god

Joop: Hello !

Yolande: Where have you been, we haven't seen you for months.

Joop: I was on the continent.

Yolande: You have been on the continent.

etc, etc, etc, etc.

Joop: You're invited, next week.

Yolande: Ik ben verliefd op je, ik ben gek op je, ik denk
 aan je, de hele dag, 's nachts slaap ik niet,
 ik wil je, ik wil jou alleen. "

Frank: Ik ben verliefd op je, ik ben gek op je, ik denk aan jou de hele dag, 's nachts slaap ik niet, ik wil jou, ik wil jou alleen.

Frank: Je hebt die hele huzarensla alleen opgegeten, ik kom thuis, moe van m'n werk, ik heb honger, ik kijk in de ijskast en wat zie ik, je hebt die hele huzarensla alleen opgegeten, zoiets zou ik dus nooit doen.

Joop: Je hebt die hele huzarensla alleen opgegeten, ik kom thuis van m'n werk, ben moe, heb honger, kijk in de ijskast en wat zie ik, je hebt die hele huzarensla alleen opgegeten, zoiets zou ik nou nooit doen.

Yolande: Kom 's hier, ga nou zitten, ja, ga nou liggen, de andere kant op, ga 's weg jij, (.....). Wij hebben elkaar waanzinnig lief, we vrijen met elkaar, hartstochtelijk en dan opeens en zucht en dan ben ik dood.

(Joop)

Joop: Ja, ik geloof, dat ik iets voelde.

Frank: Ga nog 's liggen.

Yolande: Zo is het wel genoeg, denk ik. Zo is het wel genoeg.

Yolande: Ik moet weg, maar ik eh, ik vond het fijn.

Paul: Moet je echt weg.

Yolande: Ja, maar ik vond het ik vond het

Paul: Vond je het wel leuk.

Yolande: Het ging goed, vond ik.

Paul: Vond ik ook, ja

Yolande: Ja, en en dan trouwens (.....)
goed samen harmonieerde en ik voelde me op m'n
gemak en

Paul: Niet, eh

Yolande: Ik was ontspannen en niet bang om fouten te maken.

Paul: Ik ook niet.

Paul: We zullen het eh

Yolande: Ja

Paul: nog een keer

Yolande: Ja, heel graag, ja,
ja, ja, ja, graag

Paul: Nu maar meteen een afspraak

Yolande: Ja, meteen lijkt me beter, ja

Paul: Ik kan eh, morgen

Yolande: Ik liever vanavond

Paul: Goed

Frank: (.....)

Frank/Yolande: 'Lost is my quiet'

Yolande: Ik vroeg aan m'n opa, hoe hij mijn oma had leren kennen.

Die oma, die kwam uit een heel arm gezin van 10 kinderen en die kwam, net als ik, uit Borne, maar ze was dienstmeid geworden bij rijke mensen in Zwolle en daar kwam ik haar op een dag halen en toen stond ik beneden aan de trap te wachten en toen hoorde ik haar boven zeggen tegen die mevrouw, dat de dokter gezegd had, dat ze een half liter melk nodig had voor de bloedarmoede en toen zei die mevrouw, die zei: kan die Frits, die verloofde van jou, kan die dat dan niet betalen, Jo en toen zei die oma, die zei: als het aan Frits lag wou hij wel een heel liter melk betalen, maar ik denk niet dat ik hier nog langer blijf werken, en toen kwam ze naar beneden met een koffertje in de hand en toen stonden we zo tegenover elkaar op een binnenplaatske en toen zei ik: Jo, zullen we maar niet trouwen.

En toen zei die oma, die zei: dat kan niet Frits, daar zijn we veel te arm voor.

Jo, doe 'e een stap achteruit, meid. Dat kan niet, Frits, want ik sta tegen een muur aan.

Dat sta ik ook, Jo, ik sta ook tegen een muur aan. Laten we dan maar trouwen.

Dat kastje daar, dokter, met die lichtflitsen erin, dat is toch het hart, niet en dat beweegt nu niet meer. Staat 't hart dan stil? Dan is ze nu dood, of niet. Dan is ze nu dood.

Jo, Jo, Jo, je bent dood Jo, je weet het niet, maar je bent dood. 't Zal toch niet waar wezen, oh god, oh god, oh god.

Oh god, Jo, wat moeten we dan nu doen, wat moeten we nou dan, Jo. Jo toch, Jo.

Jo, we hebben ons lichamen aan de wetenschap beloofd, Jo. Dan moet ze nu hier blijven. En ik dan. Ik kan toch niet terug naar dat (.....)

Yolande: Luus, ach Luus, ik kan toch niet terug naar
 (.....), dat gaat toch
 niet Luus.

Oh, oh, oh ik ga met Johan mee, oh, ik ga
 bij Johan slapen, dat is goed, ja.

Jo, Jo, Jo ik ga met Johan mee, ik ga bij
 Johan slapen, Jo.

En nou moet je hier blijven Jo, dat kan niet
 anders Jo, dat moet nou eenmaal zo, zo is het
 nou eenmaal. Jo, je moet hier blijven.

Jo, we moeten gewoon een beetje moed hebben hè,
 dan komen we erdoor Jo, (.....).

Ach, lieve vrouw, ach Jo, wat ik je nog wou zeggen,
 dat ik je bedank voor alles, voor het mooie leven
 dat we samen gehad hebben, want we hebben toch een
 mooi leven gehad, Jo, we hebben goeie dagen gehad,
 we hebben slechte dagen gehad, Jo (.....
), Jo, en daar bedank ik je voor.
 (.....) Tot nooit meer
 ziens Jo.

Yolande: Luus, oh Luus

(onverstaanbaar

Yolande: Lieverd, liefste van me, lieveling, schat,
oh lieveling, oh lieverd, oh lief, ik heb
zo'n, ik heb zo'n zin in je, ik heb zin,
ik heb ook, ik ook, ik heb ook zin

Frank! Ik vind je lief

Yolande: Oh schat

Frank: Ik vind je heerlijk, ik heb je lief

Yolande: Oh ik vind je lekker

etc, etc. etc. (moeilijk te verstaan.)